

Tove Videbæk (KRF):

Året 2003 er europæisk handicapår. Og jeg synes, det er et rigtig godt forslag, som er indeholdt i beslutningsforslag nr. B 153 vedrørende en redegørelse om resultaterne af Det Europæiske Handicapår.

Forslagsstillerne nævner en række initiativer, som man ønsker at regeringen skal gå i gang med, og det er fornuftige og helt rimelige initiativer. Det er initiativer, som handicapforeninger og andre gentagne gange selv har påpeget som ønskelige og nødvendige. Men der skal dog naturligtvis være tid til det, og det vil tage år at gennemføre disse ting. Man kan ikke klare alle disse initiativer på ingen tid, men man kan dog se at komme i gang med dem.

Kl. 19.20

Kristeligt Folkeparti har i vort eget finanslovsudspil afsat 100 mio. kr. årligt til at forbedre handicappedes adgang til det offentlige rum, gader, veje, pladser, private udearealer, osv. osv.

Regeringen har også offentliggjort sine tanker om foranstaltninger for at gøre handicappede bedre i stand til at leve et liv i lighed med det liv, som ikkehandicappede lever.

Men Enhedslisten begår faktisk den samme undladessynd, som regeringen begår i sin handlingsplan vedrørende handicapåret, og det er, at man glemmer eller ignorerer, at der findes handicappede, der er under 18 år, altså børn.

I regeringens handlingsplan er der ingen ideer eller visioner for handicappede børn, og det er der som sådan heller ikke i Enhedslistens forslag. Det undrer os meget i Kristeligt Folkeparti, fordi handicappede børn jo også bliver brugere af den kommende handlingsplan, og det bedste resultat af handlingsplanen kan kun opnås, hvis børnene er parate til at indgå i den, når de bliver voksne. Heller ikke handicappede fødes jo som 18-årige.

Service-loven beskriver udmærket i vejledningen de muligheder, der er for handicappede børn. Men praksis har vist, at kommuner og amter ofte vælger ikke at leve op til intentionerne i loven.

Det betyder måske, at det er nødvendigt med en stramning af retssikkerhedsloven, f.eks. vedrørende tidsfrister for sagsbehandlingstider, samt eventuelle konsekvenser for eller måske endog sanktioner over for kommuner og amter, der ikke lever op til loven på dette område.

Således taler en repræsentant fra Dansk Handicap Forbund yderligere om, at der mangler handicapskoler; der mangler handicapegnede

folkeskoler til både enkelt- og gruppeintegration; der mangler egnede fritidstilbud, og de, der er, er for få og for spredte; der mangler aflastningsmuligheder, aflastningsfamilier; der mangler rådgivning, vejledning, men bestemt også respekt og værdighed i det offentlige over for de handicappede. Der mangler også en opstramning af retssikkerhedsloven over for familier med handicappede børn.

Derudover nævner repræsentanten fra Dansk Handicap Forbund, at der er en lang række andre problemer som f.eks. mangel på oplysning om, hvor man som forældre til handicappede børn kan finde informationer og hjælp.

Det er mest børn, jeg har talt om, men også handicappede forældre med sunde og raske børn har behov, der ikke bliver dækket, fordi man ofte ikke forstår eller anerkender deres behov. Alt i alt er der meget store behov på handicapområdet, også de behov, som nævnes i Enhedslistens forslag. Derfor vil jeg med stor forventning se frem til en redegørelse fra ministeren vedrørende resultaterne af Det Europæiske Handicapår og håbe, at også børnene vil blive lukket ind i regeringens tanker og visioner for de handicappede fremover.

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne takke for debatten. Det glæder mig, at der viste sig at være flertal for, at vi laver en beretning i Socialudvalget om at få en midtvejs-evaluering, for der kan vi jo så se på, hvilke forslag vi nærmere vil beskrive der skal være i en sådan midtvejs-evaluering. Der kunne vi jo også medtage fru Tove Videbæks forslag om, at der skal være et særligt afsnit om, hvad der bliver taget af initiativer vedrørende børn.

Jeg går ud fra, at også de borgerlige partier, regeringspartierne, vil være med til at se på, hvordan vi nærmere kan opstille noget indhold i en sådan beretning, så det bliver et fælles Socialudvalg, der løbende holder øje med, hvad der sker på det her område.

For som mange ordførere har været inde på under debatten, er der stort behov for, at vi ikke bare kommer med pæne ord og hensigtsrklæringer, men rent faktisk gør noget konkret for at øge tilgængeligheden. For selvfølgelig sker det ikke fra den ene dag til den anden, men hvis vi ikke kommer i gang, sker der jo slet ingenting.

Desværre kan man også nogle gange være bange for, som hr. Villy Søvnald var inde på, at de stramme økonomiske rammer ude i amter og kommuner i øjeblikket fører til forværring på en